

Mani nodarbina vēl tāda lieta kā darbaholisms. Tā neskar konkrēti mani, bet gan vīrieti, ar kuru es lēnām sāku veidot tuvākas attiecības. No sākuma man nelikās nekas, kad viņš brīdināja, ka ir darbaholiķis, jo es vienkārši nezināju ko tas patiešām nozīmē. Pat sākumā nopriecājos- cik labi, ka cilvēks ir strādīgs! Bet tad drīz vien sapratu, ka darbaholisms patiesībā ir liela problēma. Viņam darbs ir lielākā prioritāte, nekam citam vienkārši neatliek laika, ne laika satikties, ne piezvanīt, viņam nav laika ne draugiem, nav arī daudz nekādu hobiju, interešu ārpus darba, viņš gandrīz nemaz neatpūšas, tas sāk nopietni atsaukties arī uz viņa veselību. Pameklēju internetā vairāk par šo problēmu. Izskatās, ka tā patiešām ir nopietna problēma, tā ir kā atkarība līdzīgi tāpat kā alkoholisms... Izjūk attiecības, veselība pasliktinās, mūžīgs stress... Kā Jums liekas kāpēc rodas darbaholisms un kā darbaholiķim palīdzēt?

Pagrimuma atkarība.

Procesa atkarība parādās visur tur, kur apziņas dzīves lauks sašaurinās viena procesa ietvaros. Tāda dzīve zaudē vispusību un šauri “specializējas” – pilnvērtīgu ierosu un apmierinājumu ciklu izjūt atsevišķā šaurā procesā. Apmierinājums šajā gadījumā ir pašnovērtējums par uzstādītā mērķa sasniegšanu. Pašnovērtējuma kritērijos var ietilpt arī citu personu atzinība, atalgojums vai ar procesu nesaistīti apstākļi (*ieguvumi*), ja process ir ceļš to sasniegšanai.

Bieži vien procesa atkarībā “ieguvums” ir izvairīšanās no citas darbības veikšanas. Avantūristi iesaistās avantūrās, lai izvairītos no ģimenes un darba pienākumiem. “Pulciņus” un baznīcas apmeklē, lai izvairītos no patiesas Garīgās dzīves un atbildības par savu dzīvi. Ar pārmērīgu darbu noņemas tie, kuri izvairās no patiesa sevī, savas dzīves un attiecību problēmu risināšanas. Jebkurā gadījumā procesu atkarība ir pielīdzināma aklas ticības reliģiozitātei (*pienācīgās zināšanās nebalstītai reliģiozitātei*) un ir apziņas pagrimuma – vienkāršošanās – deģenerācijas procesa sekas.

Ir jānošķir darba procesa atkarība (“*darbaholisms*”) no atkarības, kādā uztur pārmērīga nostrādāšana (*noziedzīga ekspluatācija*) plēsonīga kapitālisma apstākļos (*to, ko Latvijā taisās uzturēt “jaunā vienotība” savā cīņā ar “tiem, kuriem esot uzdots šo valsti saukt par neizdevušos!” – tie kuriem nepietiek ar ārējo ienaidnieku, tie kuriem jau vajadzīgs arī iekšējais*), kad tā peļņaskāri neierobežo tikumība un tikumības diktēts likums, bet strādājošo tiesības neaizstāv viņu pašorganizētas cīņas spējīgas struktūras (*kad arodbiedrības ir kapitālistu un viņu uzturēto “valdību” instrumenti*). Tad tā nav procesa atkarība, tad tā ir piespiedu atkarība no negodīga kapitālista, bankas un prettātiskas valdības.

Ja Cilvēks ir spiests pārmēru strādāt, **turēts kapitālistu un kredītu atkarībā**, ja no viņa dzīves ir **izņemts viss izņemot miegu, ēšanu, ceļu uz un no darba un brutālas izklaides**, tad tā, protams, ir sašaurināta un degradēta apziņas dzīve, bet tā nav procesa atkarība – “darbaholisms”. Tas ir atkarīgā stāvoklī – paverdzinātībā turētas apziņas ceļš uz pagrimumu – arī procesu atkarību – “darbaholismu”. Par īstu procesa atkarību var runāt tur, kur atkarība iestājas iekšēju cēloņu vai paša cietušā lēmumu rezultātā.

Procesu atkarība, tāpat kā citas atkarības ir nepārejošas, nelīdzsvarota (*nekompensēta, neharmonizēta*) dominante apziņā. Par atkarībām – dominanšu darbību ir raksts “Par apziņas brīvību”.

Kolektīvajā apziņā ir pozitīva, harmonizēta, pulsējoša dominante – darba mīlestība. To kolektīvajā apziņā kompensē citas Gara, prāta un emocionālās apziņas dzīves daļas – citas spējas, intereses un varas – citu Cilvēcisko Vērtību izpausmes. Kolektīvajā apziņā to klātbūtne ir pastāvīga, bet individuālajās apziņās tās izpaužas kā pulsējošas (*pārejošas*) citu apziņu kompensētas un atbilstoši katras apziņas savdabībai harmonizētas dominantes. **Katras individuālās apziņas savdabībā kolektīvā apziņa rod citu izpausmi.** Kolektīvā apziņa,

pilnvērtīgi izpaužoties individuālajās apziņās, katrai individuālajai apziņai dod pilnvērtīgas dzīves iespēju.

- **Kolektīvais uztur individuālo.**
- **Kolektīvais veido pilnvērtīgo.**

Tas, kas normālos (*kolektīvās dzīves*) apstākļos ir darba mīlestība, tas izkropļotā, pagrīmušā un deģenerētā individuālismā ir “darbaholisms”. Procesu atkarības (*arī darba procesa atkarība*) ir kolektīvās apziņas izžušanas sekas. **“Darbaholisms” – maniakāls, fanātisks strādīgums ir pārspīlēts darbīgums bez Mīlestības klātbūtnes.**

- **Tur, kur apkaro “mēs”, tur rodas sakropļoti “es”.**

Sabiedriskā dzīves ir kolektīva – altruistiska dzīve – sevis sniegšana Cilvēciskajās attiecībās. Tur, kur Cilvēciskais tiek aizstāts ar materiālo, tur zūd sabiedriskais (*PSRS sabrukums notika Hruščova vadītajā sacensībā ar kapitālistisko par piena, gaļas, sviesta un tērauda ražošanas apjomu*). **Tur, kur Cilvēcisko ekspluatē kapitālistiskais (*brīvprātīgo kustība olimpiādēs, sociālajā dzīvē un Dziesmu svētkos*), tur tas tiek padarīts perverss un kalpo kapitālistu peļņas gūšanai (*modernā līguma verdzība*).**

- **Tur, kur nacionālo ekspluatē kapitālais, tur rodas fašistiskais.**
- **Fašisms ir neizbēgams kapitālisma dzīves elements.**
- **Fašistu izraisīts karš ir neizbēgams.**
- **Kapitālisms ir materiālisma rezultāts.**
- **Materiālisms ved uz cīņu par varu.**
- **Katrā cīņā par varu to dara materiālisma piedevas klātbūtne.**
- **Gara klātbūtne atceļ savstarpējo cīņu.**
- **Gara klātbūtne vairo kopīgo – kolektīvismu – kolektīvās apziņas dzīvi individuālajā.**

Tur, kur izkropļo ģimenes dzīves pamatus, tur nav ģimenisko attiecību. Tur, kur dvēseļu kretīni, psihiski un intelektuāli kropļi un slimnieki taista “mākslu”, tur nav Mākslas un tāpēc arī Cilvēcisko attiecību kvalitāšu. Tur, kur nav izglītības (*Latvijā un Ģejropā*), tur nav Kultūras, tur nav Zinātnes un kolektīvo izziņas interešu. Tur, kur nav tautas saimniecības, tur nav kolektīvisma. **Kur nav kolektīvisma, tur ir individuālismā perversais.**

- Par ko tad lai tādā “sabiedrībā” interesējas apziņa?

Nav jau nekādu interešu paplašinošu ietekmju. Tas, ko pasniedz kā “sabiedrisko dzīvi”, ir attiecības “vakara ziņu” līmenī. Nav jau nekādu īstu Cilvēcisko Vērtību nesošu teātru izrāžu, filmu un Mākslas dzīves. Tur ir tikai vardarbība, noziedzība, izlaidība, seklas stublības, mēsli un slimu suņu murgi.

Protams, ka tad apziņa deformējas, pagrimst un dziest.

- Ko apziņa Latvijā redz sev apkārt?

Likumdošanas, izpildvaras un tiesu pārkamību – vispārēju korumpētību un biznesa kriminalizētību – visuresošo banku diktatūras saplūsmi ar reālo sektoru un darbību organizētās noziedzības ietvaros. To, ka tajā sprediķo grēkā pagrīmušo (*ko tur lai dara tīrie Cilvēki?*) zagļu, prostitūtu un korumpēto ierēdņu baznīcas neizglītotie runasvīri. To, ka tajā

vēlēšanām gatavojas visu krāsu varavīkšņainie izvirtuļi un viņu labticīgie vēlētāji (*tie, kuriem viņu izvirtība – pretdabiskums nav šķērslis izredzētībai valsts vadībā*). Šie “izredzētie” izvirtuļi runā par “neatkarības simtgadi” tur, kur faktiski ir ASV kolonija, svešzemju okupācijas karaspēka klātbūtne, nodevēju un kolaboracionistu rosīšanās, lētticīgo piebalsošana propagandas ruporiem. Uz ielas ir kā tetovētas cūkgaļas veikalā, kur sorosūdu “lampas” aicina uz “diskusiju” par narkotiku legalizāciju (*ir iesākts legalizācijas process*). Tā ir pseidodzīve sīkbūtņu līmenī – pieēst vēderu, iekļūt augstākā hierarhijā, izpelnīties ievērību, izvairīties no ierobežojumiem un labāk apiet traucējošos likumus.

Dabas Likumi Esošo virza uz pilnības apgūšanu – atbalsta apziņas pilnvērtības izaugsmi. Tāpēc nepilnvērtīgās – pilnvērtīgi dzīvot nevarošās apziņas (*individuālās un kolektīvās*) Dabas Likumu darbība likvidē. Tādās apziņās sākas kolaps – iegrīmšana aizvien dziļākā nepilnvērtībā. Tādās nepilnvērtīgās, sabojātās, nederīgās apziņās darbojas pašiznīcināšanās mehānismi. Tā ir Jums vērojamā fašistiskā kapitāla materiālistiskās patērētājsabiedrības “nākotne”.